

til en formaalstjenlig Forsvarsplan, hvori der blev medoptaget et militært Støttepunkt i Sylland. Det er det, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) nu er en Modstander af, og derfor paastaar jeg, at det med Heltte kan slaas fast, at det er ham, der har forandret Standpunkt i den Henseende. Jeg skal slutte, idet jeg siger, at jeg søler mig overbevist om, -- og deri tror jeg, at Alle, der forstaa sig paa denne Sag, ere enige med mig -- at man ikke kan forhandle en Hærorning i sine Grundtræk og netop i sine Grundtræk, naar der ikke ligger en vis Forsvarsplan til Grund, og da det Forslag, her er forelagt, hviler paa en Forsvarsplan, som efter min Mening fører til Fædrelandets Fordærv, siger jeg, at da kan jeg ikke gaa ind paa det. En anden Sag er, at man kan rette paa Mangler ved Enkeltheder, som ikke berøre Forsvarsplanen. Jeg har tidligere nævnt Ting som Aldersgrænshen, Uddannelsen osv., der ere Ting, som ere uafhængige af det strategiske Grundlag. Men i saa Tilfælde kunde vi tage Revisionsbestemmelsen ud, og da tror jeg, at det vilde være muligt at faae et Resultat ud af Forhandlingen om denne for Fædrelandet saa overordentlig vigtige Sag, som jeg ønsker snarest mulig maatte blive løst.

Dinesen: Blandt de Spørgsmaal, som jeg udtalte mig om, da jeg første Gang havde Ordet ved Behandlingen af denne Sag, var Spørgsmaalet om Stabsfjergenternes Stilling efter det nye Lovforslag. Den ærede Krigsminister har idag modsagt mig i denne Sag. Jeg fastholder imidlertid, baade at min Opfattelse af Sagen er rigtig, og at jeg vedbliver at have den Mening om denne Sag, som jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet. Stabsfjergenternes Stilling ved deres Afdelinger vil efter Forslaget blive reduceret til at være den Stilling, som Døverfjergenterne nu indtage, medens man tidligere, naar Tællen har været om at indføre Stabsfjergentsinstitutionen, har tænkt sig -- ligesom ogsaa den ærede Krigsminister, naar han i anden Egenstaf har udtalt sig om denne Sag, har sluttet sig dertil --, at Stabsfjergenterne skulle udføre Officers-tjeneste, Lieutenants-tjeneste, og jeg tror, at det for Vedblivelsen af den gode Tilgang til Under-officerskorpset og for Vedblivelsen af Bestræbelserne hos Underofficererne for at blive i Tjenesten og at gjøre saa god Tjeneste som muligt og ogsaa af andre Grunde vil være det Heldigste, vi kunne gjøre, at bevare denne Stilling for disse Under-officerer ogsaa i Fremtiden. Naar den ærede Minister dernæst ligesom raiilerede noget over, at jeg skulde have udtalt, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg nærede Befymring for ham, tror jeg -- jeg har ikke kunnet finde denne Udtalelse blandt, hvad jeg har sagt, som ligger trykt for -- at Ministeren maatte noget har misforstaaet, hvad jeg ved den Leilighed har sagt. Men jeg

skal imidlertid gjerne udtale, at jeg ogsaa næver -- jeg kunde maatte bruge et andet Udtryk, men jeg kan dog gjerne blive ved Udtrykket -- oprigtig Befymring for den ærede Krigsminister. Det er nemlig min Opfattelse, at den Sag, der her ligger for, er den alvorligste og vigtigste blandt de Sager, der ere forelagte for os, og at der er ingen, hvormod det gjælder i den Grad som om denne, at den kunde blive ført til en Afgjørelse. Der staar saa store og vigtige Interesser paa Spil og Lides saa store Tab, hvis vi ikke bringe disse Forhold i Orden, at det er meget vanskeligt at beregne Omfanget af de Farer, vi løbe, og de Tab, vi ere udsatte for at lide. Jeg tror, at jeg ved min Deltagelse i Arbeidet her i Rigsdagen og ogsaa udenfor Rigsdagen altid har lagt for Dagen, at jeg tager Spørgsmaalet om Fædrelandets Forvar i høi Grad alvorligt, og jeg har efter min Opfattelse gjort til enhver Tid, hvad jeg har troet at kunne gjøre for at tjene Sagen paa bedste Maade. Hvorvidt jeg har været heldig i den Henseende, skal jeg ikke afgjøre. Jeg mener derfor, naar jeg ser, at denne Sag har en saadan Vigtighed, at det er overordentlig vigtigt, at den høitærede Krigsminister er heldig i sin Maade at tage denne Sag paa, for at den kan blive ført til en Afgjørelse, og jeg skal derfor gaa saa vidt, at dersom det kan gavne den ærede Krigsminister under Sagens videre Gang, og ogsaa dem, der tidligere have været Modstandere af denne Sag, at den nævnte Minister bestreber sig for at være ubehagelig imod os, der ellers staa paa den Side, hvor han skulde antages at staa paa, skulle vi med Resignation finde os deri af Hensyn til Sagen. Jeg finder Anledning til at sige dette overfor den ærede Minister. Naar den ærede Minister dernæst betegnede mig som en af de mindre Militære paa Svines Side her i denne Sal, skal jeg sige, at, efter at den ærede Krigsminister har fundet det hensigtsmæssigt at sige til en af sine Underordnede her i denne Sal, hvad denne stod sig ved at sige, og hvad han stod sig ved at tie med, skal jeg udtale min Glæde over, at jeg ikke er Militær; thi den ærede Krigsminister er, da jeg ikke er Militær, hverken istand til at afsætte eller forsætte mig. Forøvrigt kan jeg ikke tilbageholde, at den ærede Minister ved sin Optraeden i denne Sag noget minder om den Plante, der brænder mest, naar man tager blidt paa den.

Suel: Jeg tror ikke, at det vilde have været afveien, isald den høitærede Krigsminister havde været i Besiddelse af noget af den Vngstelse, han bebrejdede mig, da han tog Ordet idag; vi vilde da have indgaaet at høre Ting, som absolut ikke bør høres fra Ministerbænken og mulig slet ikke i denne Sal. Jeg sigter herved til det -- den høitærede Minister maa udfylde mig, den høitærede Minister ved, hvad jeg mener -- som